

Sygn. akt II Ka 109/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Świerk

Sędziowie: SSO Grażyna Artymiak (spr.)

SSR del. Alicja Kuroń

Protokolant: st.sekr.sądowy Aneta Galej

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Danuty Czarnoty

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2014 r.

sprawy skazanego **A. P.**

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 3 grudnia 2013, sygn. akt X K 1480/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę **przekazuje** Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 109/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 maja 2014r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem łącznym z dnia 3 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt X K 1480/12, wydanym po rozpoznaniu wskazanych we wniosku skazanego i dopuszczonych z urzędu prawomocnych skazań A. P., w tym:

I wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 21 maja 2004 r. (sygn. akt II K 179/04) za popełniony w dniu 1 stycznia 2004 r. występki z art. 278 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i popełniony w dniu 1 stycznia 2004 r. występki z art. 289 § 2 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, objęte karą łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie zarządził postanowieniem z dnia 14 czerwca 2006 r. z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 2 stycznia 2004 r. nadto na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzono grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych po 10 zł każda, której wykonanie w drodze zastępczej kary 40 dni pozbawienia wolności orzeczono postanowieniem z dnia 3 października 2006 r.;

II wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 9 lipca 2004 r. (sygn. akt XI K 397/04) za popełniony w dniu 12 marca 2004 r. występki z art. 278 § 1 kk na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, której wykonanie zarządził postanowieniem z dnia 26 czerwca 2006 r.;

III wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 20 lutego 2007 r. (sygn. akt II K 923/06) objęto skazania wyżej opisanymi w pkt I i II wyrokami i w miejsce orzeczonych nimi kar jednostkowych wymierzono karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 2 stycznia 2004 r. i dotychczasowego okresu odbycia orzeczonych kar z wyroków podlegających łączeniu;

IV wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 5 kwietnia 2006 r. (sygn. akt XI K 175/06) za popełniony w dniu 5 grudnia 2005 r. występki z art. 278 § 1 kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat;

V wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 3 września 2010 r. (sygn. akt X K 1466/10) za popełniony w dniu 30 maja 2010 r. czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 30 maja 2010 r. do dnia 31 maja 2010 r.;

VI wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 22 listopada 2011 r. (sygn. akt X K 1459/11) za popełniony 1 sierpnia 2011 r. występki z art. 289 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz za popełniony w dniu 1 sierpnia 2011 r. czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, objęte karą łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem okresu zatrzymania w dniu 18 października 2011 r.;

VII wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 20 lipca 2012 r. (sygn. akt X K 455/12) za popełniony w dniu 20 września 2011 r. występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę jednego roku pozbawienia wolności, za popełniony w dniu 20 września 2011 r. występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę jednego roku pozbawienia wolności, za popełniony w dniu 20 września 2011 r. występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę jednego roku pozbawienia wolności, objęte karą łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 26 września do dnia 27 września 2011 r.;

VIII wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 września 2012 r. (sygn. akt X K 915/12) za popełniony 9 kwietnia 2012 r. występki z art. 289 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, za popełniony 16 kwietnia 2012 r. czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, za popełniony 11 kwietnia 2012 r. czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, objęte karą łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IX wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 18 października 2012 r. (sygn. akt X K 924/12) za popełniony w dniu 23 maja 2012 r. występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu zatrzymania od dnia 22 maja 2012 r. do dnia 25 maja 2012 r.

Sąd Rejonowy rozwiązując orzeczenia o karze łącznej zawarte w wyrokach Sądu Rejonowego w Rzeszowie w sprawach o sygn. akt: X K 1459/11 i X K 455/12, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, w miejsce orzeczonych tymi wyrokami jednostkowych kar pozbawienia wolności, wymierzył skazanemu A. P. karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okresy zatrzymania w dniu 18 października 2011 r. i od dnia 26 września 2011 r. do dnia 27 września 2011 r. oraz okresy odbycia kar z wyroków objętych wyrokiem łącznym. Nadto Sąd stwierdził, iż wyroki ze spraw o sygn. akt: X K 1459/11 i X K 455/12 w pozostałym zakresie podlegają odrębnemu wykonaniu.

Jednocześnie, na podstawie art. 572 kpk Sąd Rejonowy w pozostałym zakresie postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego umorzył.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C. kwotę 664,20 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu. Korzystając zaś z dyspozycji art. 624 § 1 kpk Sąd Rejonowy zwolnił skazanego A. P. w całości od ponoszenia kosztów sądowych, a poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył obrońca skazanego zarzucając rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w punkcie II zaskarżonego wyroku wyrażającą się w orzeczeniu wobec skazanego kary łącznej w wymiarze 2 lat i

2 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy zasadnym było ukształtowanie kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności przez zastosowanie zasady pełnej absorpcji.

W konsekwencji Skarżący wnosił o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie wobec skazanego kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji,
- zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, które nie zostały uiszczone ani w całości, ani w części,

ewentualnie

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego jest zasadna, o ile wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z uwagi jednak na uchybienia, szczegółowo poniżej omówione, bezprzedmiotowe stało się merytoryczne odnoszenie się do podniesionego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej przez Sąd Rejonowy kary łącznej. Tym niemniej sformułowany dopiero w uzasadnieniu apelacji zarzut czynienia ustaleń i wyciągania wniosków odnośnie prognozy kryminalnej na przyszłość wobec skazanego przy ustalaniu wymiaru kary łącznej w wydawanym w grudniu 2013 r. wyroku łącznym na podstawie opinii o skazanym sporządzonej w styczniu 2013 r., zdaje się być w pełni zasadny. Sąd Rejonowy poprzestając na tej opinii, nie zabiegając o wydanie aktualnej opinii, nie uwzględnił faktu, iż w tym czasie prognoza kryminologiczna co do skazanego, przebywającego blisko rok od wydania o nim opinii w warunkach zakładu karnego, mogła ulec zmianie, wszak nie zaniechano przecież resocjalizacyjnego oddziaływania na niego, ale i on przebywając w grupie skazanych podlegał różnym oddziaływaniom środowiskowym. Tą okoliczność Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie musiał uwzględnić, występując z inicjatywą uzyskania aktualnej opinii na temat, nadal przebywającego w zakładzie karnym, skazanego.

Zakładana w art. 569 § 1 kpk dopuszczalność wydania wyroku łącznego jedynie wtedy, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej wobec osoby skazanej prawomocnymi wyrokami, a więc nakaz stosowania przy wydawaniu takiego wyroku art. 85 kk, który dopuszcza łączenie kar jedynie za przestępstwa popełnione „zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny, wyrok do któregośkolwiek z nich”, nie oznacza, że chodzi każdorazowo o ten wyrok, który jest chronologicznie pierwszy w odniesieniu do kolejnych przestępstw, za które został on prawomocnie skazany, a które tworzą grupę czynów zabronionych pozostających w zbiegu, w tym i w kolejnym zbiegu. W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się, iż możliwe jest zaistnienie kilku zbiegów przestępstw. Po ustaleniu w sprawie o wydanie wyroku łącznego grupy przestępstw pozostających w zbiegu realnym i wymierzeniu kary łącznej badać należy możliwość utworzenia kolejnej takiej grupy, biorąc pod uwagę jedynie przestępstwa i odpowiadające im wyroki, które nie weszły do grupy wcześniej wyodrębnionej (wyrok SN z 2 czerwca 2011 r. III KK 370/10, OSNKW 2011, poz. 76). W realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy nie rozważył należycie wszystkich wyroków, których postępowanie o wydanie wyroku łącznego dotyczyło, a w konsekwencji orzekł o jego umorzeniu z naruszeniem art. 572 kpk.

Niestety kontrola prawidłowości rozumowania Sądu Rejonowego w zakresie przyczyn umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego „w pozostałym zakresie” (pkt V), a zatem nieobejmującym jedynie skazań ze spraw o sygn. akt X K 1459/11 i X K 455/12, nie jest możliwa, albowiem Sąd ten zaniechał ich wskazania, poza ogólnym stwierdzeniem, że w sprawach opisanych w pkt od I do V i od VIII do IX należało postępowanie umorzyć z uwagi na to, że „daty popełnionych przestępstw nie spełniały one przesłanek do objęcia ich wyrokiem łącznym” (s. 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Zacytowane zdanie o tyle jest nieprawdziwe, że skazania opisane w punktach I i II tworzą realny zbieg przestępstw, co uzasadniało właśnie wydanie wyroku łącznego, o którym mowa jest w punkcie III zaskarżonego wyroku. Ze względu zatem na powagę rzeczy osądzonej (res iudicata) w tym zakresie postępowanie w

przedmiocie wydania wyroku łącznego co do prawomocnych skazań z punktów I i II winno być umorzony, nie zaś z odwołaniem się do art. 572 kpk i wskazania, że nie spełniały one przesłanek do objęcia ich wyrokiem łącznym. Uzasadnienie Sądu Rejonowego co do umorzenia postępowania „z uwagi na daty popełnionych przestępstw nie spełniały przesłanek do objęcia ich wyrokiem łącznym” zdaje się być aktualne jedynie co do skazań z punktu IV i V, chociaż odnośnie skazania wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 5 kwietnia 2006 r. (sygn. akt XI K 175/06) za popełniony w dniu 5 grudnia 2005 r. występki z art. 278 § 1 kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, opisany w punkcie IV zaskarżonego wyroku zauważyć należy, iż wobec braku zarządzenia wykonania warunkowo zawieszony kary nastąpiło zatarcie tego skazania z mocy prawa (art. 76 § 1 kk). Dobitnym dowodem tego jest pomijanie tegoż skazania w informacjach z KRK. Winno ono być również pominięte w sentencji wyroku łącznego, albowiem nie można obejmować postępowaniem o wydanie wyroku łącznego skazania, które uległo zatarciu. Tym samym istnieje domniemanie, że nie tylko nie ma prawomocnego skazania, ale i przestępstwa z powodu którego owo „zatarcie” skazanie nastąpiło.

Mając na względzie poprawne rozumienie art. 85 kk należy wskazać, że w niniejszej sprawie zaistniała możliwość wydania wyroku łącznego obejmującego także inne skazania niż te, o których mowa powyżej i te objęte zaskarżonym wyrokiem łącznym, a mianowicie te opisane w punktach VIII i IX. Zauważyć należy, że do opisu skazania w punkcie IX wkraść się błąd, który być może stał się przyczyną pominięcia kolejnych skazań przy wydawaniu wyroku łącznego. Rzecz mianowicie w tym, że Sąd przyjął jako datę popełnienia występkę dzień 23 maja 2013 r. (zamiast 2012 r.), a zatem już po dacie wydania wyroku opisanego w pkt VIII, bo po dniu 10 września 2012 r. Tymczasem wskazywana przez Sąd data została przyjęta oczywiście błędnie, bo świadczyłaby o popełnieniu przestępstwa po dacie wydania wyroku za nie skazującego. Wyrok opisany w punkcie IX zapadł bowiem 18 października 2012 r. Daty popełnienia czynów objętych opisami z punktów VIII i IX w zestawieniu z datami wydania wyroków skazujących opisanych w tych punktach przemawiają za przyjęciem realnego zbiegu przestępstw w rozumieniu art. 85 kk. Z tymi skazaniami w realnym zbiegu pozostają też przestępstwa opisane w punkcie VII. Tymczasem Sąd Rejonowy połączył to skazanie z wyrokiem opisanym w VI.

Rzeczywiście skazania z punktów VI i VII tworzyły realny zbieg przestępstw w rozumieniu art. 85 kk. Jednakże przedmiotem czynności wykonawczej czynu kwalifikowanego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk jest rzecz o wartości 350zł, co za tym idzie nie stanowi on już przestępstwa a wykroczenie. Jest przy tym sprawą oczywistą, że wydanie wyroku łącznego w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów następuje wówczas, gdy zachodzą – określone w art. 85 kk – warunki do orzeczenia kary łącznej, to zaś jest z kolei możliwe w sytuacji, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju. Warunkiem sine qua non rozstrzygnięcia w określonym wyżej przedmiocie, tj. wydania wyroku łącznego, jest więc w pierwszym rzędzie popełnienie przestępstwa, po drugie zaś skazanie za takie przestępstwo prawomocnym wyrokiem. Skutkiem natomiast kontrawencjonalizacji wynikającej ze zmiany przepisów ustaw karnych na mocy ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) jest fakt, że czyn kwalifikowany z art. 278 § 1 kk nie stanowi już przestępstwa, a wykroczenie. Powyższe implikuje oczywistą konstatację, że nie można objąć karą łączną, także w ramach wyroku łącznego, czegoś co nie jest już przestępstwem i w tym czasie, a więc wydawania wyroku łącznego, nie ma skazania za przestępstwo

Zgodnie z uchwałą SN z dnia 30 kwietnia 2014 r. (sygn. akt I KZP 3/14) art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) ma zastosowanie także w sytuacji orzeczenia podlegającej wykonaniu kary łącznej, obejmującej karę pozbawienia wolności wymierzoną za przestępstwo, stanowiące według tej ustawy wykroczenie. Innymi słowy fakt orzeczenia kary łącznej wobec sprawcy dwóch lub większej liczby przestępstw, z których przynajmniej jedno stanowi obecnie wykroczenie, nie uniemożliwia wydania orzeczenia w oparciu o przepisy art. 50 ust. 1 (także ust. 2) ustawy nowelizującej. Sąd Najwyższy zauważa, że w hipotezach art. 50 ust. 1 i 2 ustawy nowelizującej punktem odniesienia jest czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na określonej karę, zaś żaden przepis tej ustawy nie daje podstawy do twierdzenia, że prawodawca wyłączył jakąkolwiek kategorię osób skazanych, zwłaszcza tę, wobec

których orzeczono karę łączną, od skorzystania z dobrodziejstwa kontrawencjonalizacji, gdy ciężąca na nich kara podlega wykonaniu. Wyłączenie takie byłoby zresztą niedopuszczalne. Trudno byłoby bowiem uznać, że skazany, jako adresat normy prawnej, przez fakt orzeczenia kary łącznej, traci cechę istotną (prawnie relewantną), jaką jest wymierzenie kary za występki, który został następnie uznany za wykroczenie.

Powyższe uwagi w zakresie kontrawencjonalizacji odnieść należy do jednego z czynów objętych wyrokiem skazującym o sygn. akt X K 915/12 z dnia 10 września 2012 r. Chodzi bowiem o zakwalifikowany z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk czyn popełniony w dniu 16 kwietnia 2012 r. a polegający na zaborze roweru górskiego o wartości 300zł. W tym przypadku również ma zastosowanie art. 50 ustawy nowelizującej. Kara łączna wymierzona tym wyrokiem za wszystkie trzy czyny nim objęte utraciła zatem moc, albowiem nie może obejmować skazania nie za przestępstwo a za czyn, który stał się wykroczeniem.

Zgodnie z art. 575 § 2 kpk wyrok łączny utraci moc z tego powodu, że jeden lub więcej ze stanowiących jego podstawę wyroków ulegnie uchyleciu lub zmianie. Reguła zawarta w tym przepisie odnosi się per analogiam do uchylecia lub zmiany jednostkowo orzeczonej kary wchodzącej w skład kary łącznej, którą orzeczono w tym samym wyroku (zob. m.in. wyroki SN z: 26 września 2011 r., II KK 196/11, LEX nr 960524; 21 listopada 2012 r., III KK 31/12, LEX nr 1232296; 8 sierpnia 2013 r., III KK 203/13, LEX nr 1350556). W przypadkach, o których mowa w art. 50 ust. 1 i 2 ustawy nowelizującej, zachodzi modyfikacja wyroku, w części dotyczącej wymierzonej kary. Jeżeli zatem art. 575 § 2 kpk nie różnicuje przyczyn uchylecia lub zmiany wyroku, który jest podstawą wyroku łącznego, to zmiana ta może wynikać również z ustawowego przeniesienia czynu dotychczas przestępnego do kategorii wykroczeń. Tym samym właśnie w treści art. 575 § 2 kpk znajduje potwierdzenie fakt, że kontrawencjonalizacja połączona z obowiązkiem zamiany kary orzeczonej za przestępstwo na karę przewidzianą za wykroczenie, jako skutkująca modyfikację wyroku jednostkowego, powoduje utratę mocy przez wyrok łączny, a tym samym rozwiązanie orzeczonej nim kary łącznej (jak wskazano, także kary łącznej orzeczonej wyrokiem rozstrzygającym o karach jednostkowych). Powoduje to, że do kary objętej węzłem kary łącznej, wymierzonej za przestępstwo stanowiące obecnie wykroczenie, znajdzie zastosowanie przepis art. 50 ust. 4 ustawy. Nie można jednak zapominać o fakcie, że niewątpliwie, w kontekście kontrawencjonalizacji należy rozważyć, czy zachodzi w realiach niniejszej sprawy sytuacja, gdy sprawca odnosi korzyść ze wspomnianego uregulowania, zatem sytuacja odwrotna, tj. gdy uregulowanie to miałyby prowadzić do zwiększenia dolegliwości, nie może być uznana za dopuszczalną.

Tym niemniej nakaz płynący z reguły zawartej w art. 4 § 1 kk czyni koniecznym dokonanie oceny wskazywanych powyżej czynów skazanego w płaszczyźnie obecnego stanu prawnego wywołanego odmiennym ukształtowaniem znamion strony przedmiotowej, a w powstałej sytuacji czyny te pozostają tylko wykroczeniami. Rzeczą Sądu Rejonowego będzie podjęcie stosownych ustaleń i rozstrzygnięć w tym zakresie, a następnie ukształtowanie kary łącznej w zależności od przyjętego zbiegu przestępstw podlegających łączeniu i uzasadnienie swojego stanowiska w tym przedmiocie, tak by w wypadku zaskarżenia była możliwa kontrola instancyjna jego poprawności.

Mając powyższe na uwadze, uznając przedwczesność wydania wyroku łącznego obejmującego m.in. skazanie za (aktualnie) wykroczenie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd ten powinien – kierując się przedstawionym wyżej zapatrywaniem prawnym, co do rozumienia art. 85 kk (w zw. z art. 569 § 1 kpk) – rozważyć ponownie kwestię wydania wyroku łącznego. Z należytą wnikliwością Sąd winien przeanalizować, jakie kary i z jakich wyroków mogą tu podlegać połączeniu, mając też na względzie m.in. art. 575 § 1 kpk (po zastosowaniu art. 50 ustawy nowelizującej z uwzględnieniem dyrektywy art. 4 kk), ograniczając umorzenie postępowania (art. 572 kpk) jedynie do tych orzeczeń, które nie stwarzają warunków do wydania wyroku łącznego.